

*Juliana
z Norwichu*

Zjavenia
Božej
lásky

Juliana
z Norwichu

Zjavenia
Božej
lásky

*Juliana
z Norwichu*

Zjavenia
Božej
lásky

Pôvodný názov: *Revelations of Divine Love by Julian of Norwich*

Vydal © Zachej.sk, 2024

Preklad © Lukáš Vaník

Redaktor © Lukáš Vaník

Grafika © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matoláková, PhD.

ISBN 978-80-8211-738-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

1. kapitola

Zjavenie lásky.

Toto je *Zjavenie lásky Ježiša Krista*, nášho nekonečného blaha¹, vyjavené v šesnástich zjaveniach.

Prvým z nich je jeho predrahé korunovanie trnám; prostredníctvom neho bola objasnená a jasne opísaná² Najsvätejšia Trojica, ako aj vtelenie a jednota medzi Bohom a ľudskou dušou; a [bolo] to [objasnené] mnohými krásnymi zjaveniami nekonečnej múdrosti a učením o láske, v ktorej majú všetky nasledujúce zjavenia svoj základ a ktorou sú všetky tieto zjavenia spojené.

Druhým je zmena farby jeho krásnej tváre, čo je znamenie jeho predraheho umučenia.

Tretím je to, že tak ako náš Pán Boh, všemohúca múdrosť, samotná láska, stvoril všetko, čo existuje, rovnako tak vykonáva a robí všetko, čo sa deje.

Štvrtým je bičovanie jeho jemného tela, sprevádzané hojným vyliatím jeho krvi.

Piatym je to, že nepriateľ je premožený predrahým Kristovým umučením.

Šiestym je vznešené poďakovanie nášho Pána Boha, ktorým v nebi odmeňuje svojich blažených sluhov.

Siedme je o tom, že často prežívame blaho aj biedu (prežívanie blaha je milostivý dotyk a osvietenie, s pravým uistením o večnej radosť; prežívanie biedy je pokušenie spôsobené ťažobou a mrzutosťami nášho telesného života); s duchovným chápaním, že Božia dobrota nás v láske uchováva v bezpečí v biede aj v blahu.

Ôsmym [zjavením] je [zjavenie] posledných Kristových bolestí a jeho krutého umierania.

Deviata je o spokojnosti, ktorá je v Najsvätejšej Trojici v dôsledku Kristovho krutého utrpenia a jeho žalostného umierania: o spokojnosti a radosti, ktorou chce, aby sme sa ňou spolu s ním nechali utešovať a rozveseľovať až dovtedy, kým nedôjdeme k plnej blaženosti v nebi.

V desiatom [zjavení] náš Pán Ježiš s láskou zjavuje svoje blažené srdce, ktoré sa raduje dokonca aj vtedy, keď je rozrušené na dve časti.

Jedenáste je vznešené duchovné zjavenie jeho predrahej Matky.

Dvanáste je o tom, že náš Pán je najhodnejším bytím.³

Trináste je o tom, že náš Pán chce, aby sme si dobre všimli a obdivovali vznešenosť všetkého, čo robil, keď tvoril všetky veci; aj [vznešenosť plynúcu z] jedinečnosti stvorenia človeka, ktorý je nado všetky jeho diela; a predrahej nápravy, ktorú vykonal pre hriech človeka a ktorou všetku našu vinu premenil na večnú slávu. V tomto zjavení náš Pán povedal aj: *Pohliadni a pozeraaj! Pretože tou istou mocou, múdrosťou a dobrotou, ktorou som vykonal toto všetko, tou istou mocou, múdrosťou a dobrotou urobím dobrým všetko, čo nie je dobré; a ty to uvidíš.* A v tomto zjavení mi ukázal, že si praje, aby sme sa uchovávali vo viere a pravde svätej Cirkvi, a netúžili pritom teraz nazerať do jeho skrytých tajomstiev, ak nám to neprináleží [poznať] v tomto živote.⁴

Štrnáste [zjavenie] je o tom, že náš Pán je základom našich modlitieb. Na tomto mieste vidíme dve črty [modlitby]: jednou je úprimná modlitba, druhou pevná dôvera, pričom obidve by mali byť rovnako veľké; tak sa mu naša modlitba zapáči a vo svojej добрote ju vyplní.⁵

Pätnáste je o tom, že budeme odrazu vyňatí zo všetkej svojej bolesti a všetkej svojej biedy a vďaka Božej добрote vystúpime

nahor, do neba, kde bude našou odmenou náš Pán, Ježiš, a kde budeme naplnení radosťou a blaženosťou.

Šestnásť je o tom, že blažená Trojica, náš Stvoriteľ, v Kristovi Ježišovi, našom Spasiteľovi, večne prebýva v našej duši, úctivo jej vládne, všetko chráni a mocne, a múdro nás z lásky uchováva a stráži; a náš nepriateľ nás nepremôže.

2. kapitola

Jednoduché, neučené stvorenie. Toto stvorenie predtým túžilo po troch Božích daroch.

Tieto zjavenia boli ukázané jednoduchému, neučenému stvoreniu v roku Pána 1373, trinásteho dňa mesiaca máj.⁶ Toto stvorenie predtým túžilo po troch Božích daroch. Prvým bolo to, aby malo myseľ naplnenú Pánovým umučením; druhým bola telesná choroba v mladosti, v tridsiatom roku života; tretím bolo mať z Božieho daru tri rany.

Ohľadom prvého sa mi zdá, že som do istej miery mohla pociťovať Kristovo umučenie, no predsa som túžila pociťovať ho z Božej milosti silnejšie. Zdalo sa mi, že som tam vtedy stála s Máriou Magdalénou a s ostatnými milovníkmi Krista, a preto som túžila po telesnom pohľade, vďaka ktorému by som hlbšie spoznala telesné bolesti nášho Spasiteľa a súcit svätej Panny a jeho pravých milovníkov, ktorí v tom čase videli jeho bolesti. Po inom videní alebo zjavení som nikdy netúžila, pokým táto duša nebude oddelená od tela. Príčinou tejto prosby bolo to, že po tomto zjavení by moja myseľ opravdivejšie spočívala v Kristovom umučení.

To druhé mi zišlo na um spolu so skrúšenosťou; dobrovoľne som túžila po tom, aby bola táto choroba ťažká, až sfaby na smrť, aby som v tejto chorobe prijala všetky sviatosti a pomazanie

svätej Cirkvi, pričom si aj ja sama budem myslieť, že idem umrieť, a aby si to isté mysleli aj všetky stvorenia, ktoré ma budú vidieť, pretože tak by som nemala nijakej útechy pozemského života. V tejto chorobe som túžila po tom, aby som mala všemožné telesné i duchovné bolesti, aké by som mala, keby som mala zomrieť (so všetkými hrôzami a pokušeniami nepriateľa), s výnimkou vydýchnutia duše. A toto som chcela kvôli tomu, aby som bola Božím milosrdenstvom očistená a aby som potom – v dôsledku tej choroby – žila viac na Božiu chválu. A takisto na urýchlenie svojej smrti, pretože som túžila byť už s Bohom a chcela som, aby k tomu došlo čoskoro.

Tieto dve túžby ohľadom [Kristovho] umučenia a [mojej] choroby som si uchovávala s jednou podmienkou. Hovorila som takto: *Pane, ty vieš, čo by som chcela – ak by bolo v súlade s tvojou vôľou, aby som to mala; ak to nie je tvoja vôľa, nehnevaj sa, dobrý Pane, pretože ja nechcem nič – chcem len to, čo chceš ty.*

Ohľadom tretej [prosby] – prostredníctvom Božej milosti a učenia svätej Cirkvi vo mne vzplanula silná túžba prijať vo svojom živote tri rany: ranu čistej skrúšenosti, ranu láskavého súcitu a ranu neustáleho⁷ prahnutia po Bohu. A veci v tejto poslednej prosbe som Bohu predkladala bez akejkoľvek podmienky.

Prvé dve zmienené túžby mi zišli z mysle, no táto tretia vo mne neustále pretrváva.

3. kapitola

Túžila som trpieť spolu s ním.

A keď som mala tridsať a pol roka, Boh mi poslal telesnú chorobu, v dôsledku ktorej som ležala tri dni a tri noci; a na štvrtú noc som prijala všetky sviatosti svätej Cirkvi, pričom som sa domnievala, že sa nedožijem ďalšieho dňa. A po tom som živorila ešte ďalšie dva dni a dve noci, a na tretiu noc som si viackrát myslela, že som zomrela; a v rovnakom presvedčení boli aj tí, čo boli so mnou.

A keďže som bola ešte mladá, považovala som smrť za veľký žiaľ⁸; no nechcela som žiť pre nič z toho, čo bolo na zemi, a nebála som ani nijakej bolesti, pretože som dôverovala v Božie milosrdenstvo. No priala som si žiť preto, aby som lepšie a dlhší čas milovala Boha, aby som tak väčšmi Boha spoznala a milovala v blaženosti neba. Pretože som si stále myslela, že som tu žila primálo a prikrátke vzhľadom na večnú blaženosť – zdalo sa mi to [akoby to nebolo] nič. Preto som si myslela: *Dobrý Pane, azda ti už moje životie viac nebude na chválu?*⁹ A ja som svojím rozumom pochopila a zo svojich bolestí vycítila, že by som mala zomrieť; a celou vôľou svojho srdca som plne súhlasila s Božou vôľou.

Toto som prestála počas dňa a na jeho konci som mala pocít, že moje telo je od pásu nadol mŕtve. Potom som si zaumienila, že sa vzpriamim, a s pomocou sa mi to podarilo; [sediac na posteli] som sa chrptom oprela [o čelo postele], aby som tak mala väčšiu slobodu srdca na to, aby som bola v Božej vôli a aby som myslela na Boha, dokým bude trvať môj život.

Poslali po môjho farára, aby bol pri mojom konci; no kým ku mne prišiel, ustrnuli mi oči a nedokázala som hovoriť. Dal mi pred tvár kríž a povedal: *Priniesol som ti obraz tvojho Stvoriteľa a Spasiteľa, pozri sa naň a nájdí v ňom útechu.*

Myslela som si, že som na tom dobre, pretože oči som mala upriamené k nebu, pričom som dôverovala tomu, že tam už o chvíľu z Božieho milosrdenstva pôjdem; no napriek tomu som sa podvolila a nakoľko som mohla, snažila som sa uprieť oči na tvár Ukrižovaného; tak som aj urobila. Pretože sa mi zdalo, že už nevydržím hľadiť priamo pred seba, jedine dohora.

Potom mi začal zlyhávať zrak a v celej izbe vôkol mňa nastala tma, akoby bola noc, s výnimkou obrazu kríža, na ktorom som pozorovala normálne svetlo; a nevedela som, ako je to možné. Všetko to, čo bolo mimo Kristovho kríža, bolo pre mňa desivé, akoby to hojne okupovali nepriatelia.

Potom mi začala odumierať vrchná časť tela, a to až tak, že som už takmer nemala nijaký cit a lapala som po dychu. A vtedy som sa domnievala, že som už naozaj zomrela.

A v tom [okamihu] mi bola všetka moja bolesť odňatá a ja som sa cítila úplne dobre (zvlášť v hornej časti tela).

Žasla som nad touto náhlou zmenou; pomyslela som si totiž, že to je tajomné Božie pôsobenie, nie niečo prirodzené. No aj keď som pocítila túto úľavu, predsa som neverila, že ešte budem žiť; myslela som si totiž, že by som bola radšej vyslobodená z tohto sveta.

Potom mi odrazu zišlo na um, že by som si mala priať [dostať do daru [od] nášho milostivého Pána] druhú ranu, aby moje telo bolo naplnené pociťovaním jeho požehnaného umučenia a spomienkami naň. Pretože som si so súcitom a neskôr i túžbou po Bohu priala, aby jeho bolesti boli i mojimi bolesťami. No v tomto som nikdy netúžila po telesnom videní alebo Božom zjavení, ale po súcite¹⁰, ktorý by mohla mať normálna¹¹ duša s naším Pánom Ježišom, ktorý z lásky chcel byť smrteľným človekom; preto som túžila trpieť spolu s ním.

4. kapitola

Videla som, ako to bolo v čase jeho umučenia. A v tomto istom zjavení Trojica odrazu naplnila moje srdce najväčšou radosťou.

V tom [okamihu] som odrazu uvidela spod venca¹² tieť červenú krv – teplú a čerstvú, a odrazu jej bolo veľa, ako to bolo v čase jeho umučenia, keď zatlačili trňový veniec na blaženú hlavu toho, ktorý bol Bohom aj človekom, ktorý takto trpel kvôli mne. Opravdivo a mocne som pochopila, že mi to ukázal on sám, bez akéhokoľvek prostriedku.

A v tom istom videní Trojica odrazu naplnila moje srdce tou najväčšou radosťou. A ja som pochopila, že takto to bude v nebi bez konca u všetkých, ktorí tam prídu. Pretože Trojica je Boh: Boh je Trojica; Trojica je náš Stvoriteľ a Uchovávateľ¹³, Trojica je naša večná láska a večná radosť, a blaženosť skrze nášho Pána Ježiša Krista. A toto mi bolo ukázané v prvom zjavení i vo všetkých, pretože tam, kde sa zjavil Ježiš, som akoby svojím zrakom vnímala blaženú Trojicu.

A povedala som: *Benedicite Domine!*¹⁴ Toto som povedala s úmyslom prejať úctu a povedala som to mocným hlasom, a preveľmi som žasla nad divom a zázrakom, ktorý som prežila,

že on, ktorý je taký úctyhodný a hrozný, ráči byť taký vládny k hriešnemu stvoreniu žijúcemu v biednom tele.

Toto [zjavenie] som si uchovala počas svojho pokúšania, pretože sa mi zdalo, že Božím dopustením by som mohla byť, skôr než umriem, pokúšaná nepriateľom. Pri tomto videní blaženého umučenia spolu s božskou Trojicou, ktorú som videla vo svojej mysli, som dobre pochopila, že je dostatok¹⁵ sily pre mňa, ba pre všetky žijúce stvorenia – dosť sily proti všetkým pekelným nepriateľom a všetkým duchovným pokušeniam.

V tomto videní mi Pán dal poznať Preblahoslavenú Pannu. Videla som ju duchovne v telesnej podobe ako jednoduchú a pokornú devu, mladú vekom, len trochu staršiu od dieťaťa, v postoji, v akom bola, keď počala. Boh mi sčasti ukázal aj múdrosť a pravdivosť jej duše: v tom som pochopila, ako úctivo hľadela na svojho Boha a Stvoriteľa, ako s veľkou úctou žasla nad tým, že sa narodí z nej, ktorá je len jeho obyčajným stvorením. A táto múdrosť a pravda, vedomie veľkosti jej Stvoriteľa a malosti jej samej, ktorá bola stvorená, ju viedla k tomu, že Gabrielovi úplne pokorne povedala: *Hľa, služobnica Pána!* Pri tomto videní¹⁶ som skutočne pochopila, že ona je – čo sa týka hodnosti a milosti – viac než všetko, čo Boh stvoril nižšie od nej; pretože z môjho pohľadu vyššie od nej nie je nič stvorené, jedine blažené človečenstvo Krista.

5. kapitola

Bože, zo svojej dobroty, daj mi samého seba; len v tebe mám všetko.

V tom istom čase mi náš Pán dal duchovné videnie svojej dôvernej lásky.

Videla som, že on je pre nás všetkým, čo je dobré a príjemné, on je naším odevom, ktorý nás z lásky ovíňa, pevne objíma a z nežnej lásky nás celých obklopuje tak, že nás nikdy nemôže opustiť; pričom je pre nás všetkým tým, čo je dobré. Aspoň tak to chápem.

Taktiež mi ukázal nejakú maličkú vec, veľkú asi ako lieskový orech v mojej dlani; a tá vec bola guľatá ako guľôčka. Pozrela som sa na ňu zrakom svojho rozumu a pomyslela som si: *Čo to môže byť?* A na túto moju otázku prišla takáto odpoveď: *To je všetko, čo je stvorené.* Čudovala som sa, ako to môže vydržať, pretože som si myslela, že by sa to mohlo pre svoju malosť v jednom okamihu prepadnúť do ničoty. A v rozume som dostala odpoveď: *Pretrváva to a pretrvá to naveky, pretože Boh to miluje.* A tak všetko má svoje bytie z Božej lásky.

Videla som tri vlastnosti tej maličkej veci. Prvou bolo to, že Boh ju stvoril, druhou, že Boh ju miluje, a treťou, že Boh ju udržiava. No čím je Stvoriteľ, Udržiavateľ¹⁷ a Milovník pre mňa, nemôžem povedať; pretože dovtedy, dokým s ním nie som podstatne zjednotená, možno nikdy nebudem naplno prežívať odpočinok ani samotné blaho; čiže takpovediac dovtedy, dokým nebudem

k nemu pripútaná tak, že medzi mnou a mojím Bohom nebude vôbec nič.

Treba nám mať toto vedomie vlastnej malosti stvorení a považovať za nič všetko stvorené, aby sme milovali a mali Boha nestvoreného. Pretože to je dôvod, prečo neprežívame úplný odpočinok srdca a duše – pretože hľadáme odpočinok vo veciach, ktoré sú primalé a v ktorých niet odpočinku, a nepoznáme pritom Boha, ktorý je všemohúci, vševediaci a nadovšetko dobrý. Pretože on je samotný odpočinok. Boh chce, aby bol poznaný, a praje si, aby sme v ňom odpočívali; pretože nič z toho, čo je od neho nižšie, nestačí na naše uspokojenie. A práve preto žiadna duša nemôže prežívať odpočinok, kým sa jej nezdá ako nič všetko, čo je stvorené. Keď všetko považuje za nič – z lásky, aby mala Boha, ktorý je všetkým –, potom je schopná prijať duchovný odpočinok.

Náš Pán Boh mi takisto ukázal, že mu prináša veľmi veľké potešenie, keď k nemu bezmocná duša prichádza jednoducho, prosto a familiárne. Pretože, ako som to pochopila v tomto videní, duša, ktorej sa dotkol Duch Svätý, po tom prirodzene prahne a hovorí: *Bože, zo svojej dobroty, daj mi seba samého, pretože ty mi stačíš a ja nemôžem žiadať nič menšie než to, čo by ti bolo úplne na chválu; a ak som niekedy žiadala niečo menšie a túžila po tom..., len v tebe mám všetko.*¹⁸

A tieto slová sú duši nesmierne príjemné a takmer úplne sa zhodujú s Božou vôľou a dobrotou. Pretože Božia добрota sa rozprestiera na všetky Božie stvorenia a všetky požehnané Božie diela a nekonečne ich prevyšuje. Pretože Boh nemá konca a stvoril nás len pre seba, a obnovil nás svojím požehnaným umučením, a udržiava nás svojou blaženou láskou; a toto všetko je z jeho dobroty.

6. kapitola

Božia dobrota je predmetom najvznešenejšej modlitby a zostupuje do najnižšej časti našej biedy.

Toto zjavenie som dostala, aby sme svoju dušu múdro naučili primkýnať¹⁹ sa k Božej доброте.

A v tej chvíli mi zišiel na um spôsob, akým sa zvyčajne modlíme: ako pre nedostatok chápania poznania lásky zvykneme používať mnohé prostriedky.²⁰

Potom som uvidela, že v skutočnosti je Bohu viac na chválu a prináša mu to aj väčšie potešenie, keď sa s dôverou modlíme k nemu samému pre jeho dobrotu²¹ a primkýname sa k nej prostredníctvom jeho milosti, s pravým chápaním a pevne skrze lásku, než keď používame všemožné prostriedky, ktoré srdce dokáže vymyslieť. Pretože ak použijeme všetky tieto prostriedky, je to primálo a nie je to úplné uctievanie Boha, ale v Božej доброте je úplne všetko a nič v nej nechýba.

Pretože toto, ako poviem, mi zišlo na um v tej istej chvíli: my sa modlíme k Bohu prostredníctvom²² jeho svätého tela a predrahej krvi, prostredníctvom jeho svätého umučenia, preslávnnej smrti a rán, a všetka blažená láskavosť, nekonečný život, ktorý z tohto všetkého máme, pramenia z Božej dobroty. A prosíme ho pre dobrotivú lásku Matky, ktorá ho porodila; a všetka pomoc, ktorú od nej máme, pramení z Božej dobroty. A modlíme sa skrze jeho

svätý kríž, na ktorom zomrel, a všetka moc a pomoc, ktorú máme z kríža, pramení z Božej dobroty. A rovnako, všetka pomoc, ktorú máme od konkrétnych svätých a celej blaženej spoločnosti neba, tá drahá láska a večné priateľstvá, ktoré s nimi máme, pramenia z Božej dobroty. Boh nám totiž na pomoc zo svojej dobroty ustanovil prostriedky, ktoré sú úplne spravodlivé a ktorých je mnoho. Najväčším a hlavným prostriedkom spomedzi nich je blahoslavená ľudská prirodzenosť, ktorú si vzal z Panny, spolu so všetkými prostriedkami, ktoré tomu predchádzali a po tom nasledovali, a ktoré patria k nášmu vykúpeniu a večnej spásy. Pretože sa mu páčilo, aby sme ho hľadali a uctievali skrze prostriedky, chápaním, že on je dobrom toho všetkého.

Pretože Božia dobrota je najvyšším a najvznešenejším predmetom modlitby a zostúpila do najnižších oblastí našej biedy. Vzpružuje našu dušu a vnáša do nej život, a dáva jej rásť v milosti a čnosti. Najbližšia je v prirodzenosti a najpripravenejšia v milosti, pretože je to tá istá milosť, ktorú duša hľadá a ktorú bude stále hľadať až dovtedy, kým nebudeme opravdivo poznať toho, ktorý nás všetkých poňal do seba.

Pretože on nepohrda ničím z toho, čo stvoril, ani neopovrhuje tým, aby nám poslužil aj tou najjednoduchšou službou, ktorá podľa prirodzenosti patrí k nášmu telu, pre lásku k duši, ktorú stvoril na svoju podobu.

Pretože tak, ako je telo zaodiate odevom, telo kožou, kosti mäsom a srdce hruďou, tak sme aj my dušou a telom zaodiati dobrotou Boha a sme ňou obklopení. Áno, a to ešte dôvernejšie²³, pretože všetky tieto veci sa môžu opotrebovať a zodrať, no Božia dobrota je stále celá; a je nám taká blízka, že sa jej blízkosti nič nevyrovná; pretože náš Milovník túži po tom, aby sa k nemu primkýnala celou silou, a chce, aby sme sa čoraz viac primkýnali k jeho добрôte. Pretože spomedzi všetkých vecí, na ktoré vie srdce pomyslieť, toto sa páči Bohu najviac a toto nám najviac prospieva.

Pretože Najvyšší našu dušu miluje tak osobitne, že to pre-
vyšuje poznanie všetkých stvorení. Čiže niet stvorenia, ktoré by
mohlo spoznať, ako veľmi, ako vlúdne a ako nežne nás miluje
naš Stvoriteľ. A preto môžeme s milosťou a jeho pomocou stáť
a hľadiť na neho s večným úžasom nad touto vznešenou, všet-
ko prevyšujúcou a nesmiernou láskou, ktorú k nám všemohúci
Boh prechováva vo svojej добрote. A preto môžeme od nášho
Milovníka úctivo žiadať všetko, čo si prajeme.

Pretože naša prirodzená vôľa je mať Boha a dobrá vôľa Boha
je mať nás²⁴. My po ňom nikdy neprestaneme túžiť a chcieť ho,
až kým ho nebudeme mať v plnosti radosti; a keď sa to stane, už
si nebudeme želať nič iné.

Pretože on chcel, aby sme sa zamestnávali poznávaním a mi-
lovaním až do chvíle, keď budeme naplnení v nebi; a preto bolo
zjavené aj toto poučenie o láske so všetkým, čo bude nasledovať,
ako uvidíte. Pretože sila a základ všetkého boli zjavené v prvom
videní. Ved' zo všetkých vecí práve milovanie a nazeranie na
Stvoriteľa spôsobuje, že duša sa sebe samej zdá menšia, plní sa
úctivou bážňou a pravou pokorou, ako aj hojnosťou dobročinnnej
lásky k ostatným kresťanom.

Toto videnie nehovorí nič viac a nič menej než to, čo hovorí viera.

Pochopila som, že na to, aby nás náš Pán Boh toto naučil, ukázal mi vtedy Preblahoslavenú Pannu Máriu, čiže to, aká veľká, svätá, mocná a dobrá bola vznešená múdrosť a pravda²⁵, ktorú ona mala pri nazeraní na svojho Stvoriteľa. Táto vznešenosť a ušľachtilosť hľadania na Boha ju naplnili veľmi úctivou bážňou, pričom vzhľadom na svojho Pána Boha seba samu považovala za takú malú a nízku, takú jednoduchú a chudobnú, že ju táto úctivá bázeň naplnila veľkou pokorou. A na základe toho bola naplnená milosťou a rozličnými čnosťami, a prevýšila všetky stvorenia.

Po celý čas, čo som duchovným zrakom mala videnie, o ktorom som teraz hovorila, som telesným zrakom hľadela na hojné krvácanie hlavy. Veľké kvapky krvi padali spod venca ako guľôčky, pričom sa zdalo, akoby pochádzali zo žíl; a keď vychádzali von, boli hnedočervené, pretože krv bola veľmi hustá; a keď sa rozlievali, boli svetločervené; a po tom, čo stiekli na obočie, zmizli; napriek tomu krvácanie pokračovalo, až kým som nevidela a nepochopila mnohé veci. Krása a živosť [tohto videnia] bola nesmierna, no stála; [kvapiek krvi] bolo tak veľa ako kvapiek padajúcich z odkvapu po veľkom lejaku, bolo ich tak veľa, že by ich žiadny človek nemohol ľudským umom spočítať; čo sa týka okružlosti, boli ako šupina sleďa, keď sa rozlievali na čele; čo sa týka množstva, bolo ich veľmi hojne, ako keď kvapká z odkvapu.

Toto videnie bolo rýchle a veľmi živé, strašné a desivé, sladké a krásne. A z celého tohto videnia bolo pre mňa najväčšou útechou to, že náš Boh a Pán je taký úctyhodný a hrozný, a zároveň taký prívetivý a galantný. A toto ma najväčšmi naplnilo útechou a istotou duše.

A na pochopenie tohto mi ukázal takýto jasný príklad:

Tá najväčšia pocta, akú môže honosný kráľ alebo veľký pán urobiť pre chudobného sluhu, je to, že bude k nemu prívetivý, a zvlášť ak mu túto prívetivosť preukazuje on sám, úplne úprimne a s radostným výrazom tváre, a to tak v súkromí, ako aj na verejnosti. Potom si toto úbohé stvorenie pomyslí: *Ako by ma mohol tento urodzený Pán poctiť a potešiť viac než tým, že mne, ktorý som taký jednoduchý, preukazuje takú prívetivosť²⁶? Naozaj je mi to väčšou radosťou a potešením, než keby mi dal veľké dary, a on sám by bol ku mne odmeraný.*

Tento ľudský príklad bol ukázaný tak vznešene, že pri pohľade naň by srdce každého človeka bolo bez seba, uchvátené radosťou z tejto veľkej prívetivosti. Tak je to s nami a naším Pánom Ježišom. Pretože mne sa zdá, že naozaj je najväčšou radosťou, aká môže byť, to, že on, ktorý je najvznešenejší a najmocnejší, najurodzenejší a najhodnejší, je i najpokornejší a najmiernejší, najprívetivejší a najgalantnejší: a táto úžasná radosť bude nám všetkým opravdivo a skutočne ukázaná, keď ho uvidíme.

A náš Pán, ktorý nás utešuje a potešuje, chce, aby sme s jeho milosťou a pomocou toto hľadali a dôverovali v to, radovali a tešili sa z toho, až dovtedy, kým to opravdivo neuvidíme. Pretože sa mi zdá, že tá plnosť radosti, ktorú budeme mať, spočíva v úžasnej galantnosti a prívetivosti nášho Otca, ktorý je naším Stvoriteľom²⁷, skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý je naším bratom a naším Spasiteľom.

No túto úžasnú prívetivosť nemôže žiaden človek v plnosti vidieť v tomto čase života, ak nemá zvláštne zjavenie od nášho Pána alebo veľké množstvo milosti vnútorne danej Duchom

Svätým. No viera a dôvera s láskou zasluhujú odmenu, a tak ju skrze milosť uchováme; pretože vo viere, spolu s nádejou a láskou, má náš život pevný základ. Videnie, dané tým, ktorým ho Boh chce dať, jednoducho učí to isté, otvorene a jasne, ohľadom mnohých tajomstiev našej viery, ktoré je dôstojné²⁸ poznať. A keď videnie, ktoré je dané v čase, prejde a pominie, potom to viera uchováva skrze milosť Ducha Svätého až do konca nášho života²⁹. A tak skrze videnie nedostávame viac ani menej než skrze vieru; veď kým sa završí, to isté môžeme vidieť v učení nášho Pána o danej veci.